

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Pratenorm s.r.o.** (dříve **Centrum aukcí.cz s.r.o.**), se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zastoupená Mgr. Michalem Štrofem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2022, č. j. ČOI 21477/22/O100/Ber/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 4. 2023, č. j. 31 A 7/2022-359,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického, ze dne 15. 11. 2021, č. j. ČOI 145580/21/2700, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.500.000 Kč, neboť byla uznána vinnou, že svým jednáním (částečně z března až května 2021 a částečně z blíže nezjištěné doby – minimálně však ze dnů 4., 17. a 21. 5. 2021) naplnila skutkovou podstatu přestupků podle § 24 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 7 písm. k) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala, načež jej žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví (dále „napadené rozhodnutí“) částečně zrušila a řízení zastavila, snížila uloženou pokutu na 1.200.000 Kč, ve

zbytku jej však potvrdila. Žalobu, kterou proti napadenému rozhodnutí žalobkyně brojila, Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem označeným v záhlaví zamítl (dále „krajský soud“ a „napadený rozsudek“).

[2] Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že žalovaná prokázala porušení povinnosti informovat spotřebitele o ceně poskytované služby v souladu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele (srov. body 65 až 79 napadeného rozsudku). Žalobkyně totiž (minimálně ve dnech 4. a 17. 5. 2021) spotřebitele neseznámila řádně (tj. před jednáním o koupi, viz § 13 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele) s informací o zpoplatnění (natož konkrétní ceně ve výši 5.000 Kč a 6.000 Kč) služeb ve formě „zajištění informací ke klientem poptávané dražbě, e-mailová podpora“ a „zajištění obstarání příležitosti nabytí vlastnického práva k nemovitostem z insolvenčního řízení“. Informace o zpoplatnění služeb nebyla spotřebitelům dostupná z inzerce na realitních serverech, ani e-mailu (který jim byl v případě zájmu krátce na to automaticky odeslán), nýbrž až v závěru registračního formuláře (po vyplnění veškerých kontaktních údajů) na stránkách *www.s-drazby.cz*, kam byli zájemci přesměrováni po rozkliknutí odkazu v e-mailu. Informace o ceně pak byla dostupná až po rozkliknutí dalšího odkazu na „Aukční podmínky a ceník“ nacházejícího se v závěru registračního formuláře vedle zmínky o zpoplatnění služby.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž přisvědčil závěru žalované o prokázání toho, že způsob, jakým žalobkyně po spotřebitelích nárokovala zaplacení ceny za službu, byl nekalou obchodní praktikou (§ 4 odst. 1 a 4 zákona o ochraně spotřebitele). Žalobkyně je totiž v úvodu zaslání e-mailu informovala o tom, že „*případné odstoupení od smlouvy nemá vliv na nárok na poplatek, jelikož ve smluvní dokumentaci jste odsouhlasil jako klient skutečnost, že žádáte o zaslání dokumentů před uplynutím ochranné lhůty*“. Ve skutečnosti však spotřebitelé žalobkyni *předchozí výslovný souhlas se započítím plnění před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy* podle § 1837 písm. a) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neudělili. „Předformulovaný“ souhlas byl sice součástí sdělení a smluv, které bylo možné stáhnout po rozkliknutí výše zmíněného odkazu na „Aukční podmínky a ceník“, za jeho výslovné udělení však nelze považovat pouhé vyjádření souhlasu s „aukčními podmínkami“ formou odeslání registračního formuláře. Spotřebitelům sdělovaná informace, že pozbyli právo odstoupit od smlouvy, tudíž byla nepravdivá. Vzhledem k tomu, že je tato nepravdivá informace mohla vést k rozhodnutí neuplatnit právo na odstoupení od smlouvy, byť jim takové právo vzhledem k absenci poučení o možnosti odstoupit od smlouvy nadále svědčilo [§ 1820 písm. i) ve spojení s § 1829 odst. 4 občanského zákoníku], představovalo její sdělení klamavé konání ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (srov. body 90 až 105 napadeného rozsudku).

[4] V tomtéž e-mailu, skrze který žalobkyně nárokovala zaplacení ceny za službu, byli spotřebitelé nabádáni k rozkliknutí odkazu na stránky *www.s-drazby.cz*, kde jim bylo sděleno následující: „**OKRESNÍ SOUD V HRADCI KRÁLOVÉ ROZHODL DNE 28. 1. 2021, ŽE PROVOZOVATEL WEBU S-DRAŽBY.cz MÁ NÁROK NA REGISTRAČNÍ POPLATEK 5.000,-Kč. TÍMTO PRAVOMOCNÝM SOUDNÍM ROZHODNUTÍM BY MĚLO BÝT VE VĚCI JASNO. ČOI JIŽ BYLA O TOMTO SOUDNÍM ROZHODNUTÍ TÉŽ INFORMOVÁNA A PŘEDPOKLÁDÁME, ŽE SE BUDE PŘI SVÉM VÝKLADU PRÁVA DRŽET SOUDNÍHO ROZHODNUTÍ, KTERÉ JE JEDINÉ ZAVAZUJÍCÍ [...]**“. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že i toto jednání žalobkyně bylo nekalou obchodní praktikou.

pokračování

Žalobkyně se tím totiž zjevně pokoušela navodit ve spotřebitelích pocit marnosti případného hájení jejich práva soudní cestou, a tím je v rozporu s požadavkem odborné péče, tj. nikoli poctivě a v dobré víře [§ 2 odst. 1 písm. p) a s) zákona o ochraně spotřebitele] přimět k zaplacení ceny za službu (srov. body 80 až 89 napadeného rozsudku). Krajský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám, kterými se žalobkyně pokoušela zpochybnit zákonnost a přiměřenost uložené pokuty (srov. body 106 až 117 napadeného rozsudku).

[5] Nejvyšší správní soud poznamenává, že je u něj pod sp. zn. 3 As 72/2023 vedeno řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku krajského soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 31 A 26/2021-176. Tím byla zamítnuta žaloba, kterou žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2021, č. j. ČOI 81831/21/O100/2700/Ber/Št, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického, ze dne 26. 4. 2021, č. j. ČOI 55490/21/2700, o uložení pokuty ve výši ve výši 180.000 Kč za to, že žalobkyně svým jednáním (z blíže nezjištěné doby, minimálně však ze dne 30. 9. 2019) naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v kasační stížnosti uplatnila důvody, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Především namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a rozsudku. Krajský soud podle ní nedostatečně zdůvodnil, proč považoval výše nastíněnou prezentaci rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové po rozkliknutí odkazu v e-mailu za nepoctivou a rozpornou se zásadou dobré víry a požadavkem odborné péče; krajský soud neuvedl, jak mohl být rozsudek vůči spotřebitelům prezentován transparentním způsobem, respektive proč považoval stěžovatelkou provedený výklad uvedeného rozsudku za zavádějící. Nedostatečné je rovněž zdůvodnění krajského soudu ve vztahu k tomu, že udělení souhlasu ve smyslu § 1837 písm. a) občanského zákoníku nebylo v posuzovaném případě dostatečné z důvodu umístění souhlasu v textu dokumentů, se kterými se spotřebitelé před uzavřením smlouvy mohli seznámit; krajský soud neuvedl, jakou formou tedy měl být souhlas udělen, ani se dostatečně nezabýval otázkou udělení souhlasu ve vztahu k jednotlivým dílčím kontraktačním procesům s konkrétními spotřebiteli. Z napadeného rozhodnutí podle stěžovatelky není seznatelné, na jakém základě žalovaná dovodila porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele a jak se vypořádala s důvody jejího odvolání; žalovaná jen mechanicky odkazuje na nepřiléhavý rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30, č. 898/2006 Sb. NSS. Krajský soud vypořádal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nedostatečně; jen formalisticky konstatoval, že stěžovatelka v žalobě neoznačila konkrétní nevypořádaný argument či důkazní návrh. I krajský soud posoudil otázku porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele nedostatečně, neboť se nezabýval předmětem poskytované služby (kterým je podle stěžovatelky zprostředkování bližších informací o nemovitosti nabízené v dražbě); závěry ve zmíněném rozsudku Městského soudu v Praze (týkajícím se označování zboží v lékárně) považoval krajský soud za přílehlavé, aniž by k tomu uvedl jakékoli zdůvodnění. Krajský soud v souvislosti s výší pokuty (přítěžujícími okolnostmi) navíc nepřezkoumatelně uvedl, že cena za službu ve výši 5.000 Kč a 6.000 Kč je z pohledu běžného spotřebitele vysoký výdaj, a nevysvětlil, co mínil tím, když uvedl, že proti plněním je „*toliko získání informací*“;

neposoudil-li krajský soud hodnotu těchto informací, nemohl dospět k závěru, zda je uvedená cena z pohledu běžného spotřebitele vysoká.

[7] Co se týče věcného posouzení, stěžovatelka namítla nesprávnost závěrů o porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Krajský soud totiž vyšel z nesprávné premisy ohledně toho, kdy je třeba poskytnout informaci o ceně nabízené služby. Podle stěžovatelky je účelem právní úpravy v § 12 a § 13 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele (koncipované v době, kdy primárně docházelo k prodeji zboží v prodejně), aby spotřebiteli prezentovaná konečná cena byla doložitelná a nezměnitelná; navíc ve vztahu k § 13 odst. 2 písm. a) a b) zákona o ochraně spotřebitele *„výklad předmětného ustanovení na konkrétní případ je třeba provést vždy dle ad hoc podmínek“*. Zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze není na posuzovanou věc přiléhavý, neboť se týkal zboží v prodejně (lékárně), u kterého bylo možné zjistit cenu *„pouze přes zadání kódu zboží čtecímu zařízení na infopanelu“*, což nebylo obvyklé. Krajský soud podle stěžovatelky nezohlednil, že služby poskytovala pomocí internetu. Krajský soud také vyšel z nesprávného předpokladu, že spotřebitelé musí vyplnit formulář u inzerované nemovitosti, aby se mohli seznámit s více informacemi o službě, respektive žalovaná poukázala na skutečnost, že v této fázi není spotřebitelům sdělena informace o ceně služby. Stěžovatelka k tomu upozornila, že se jedná o pouhý předpřipravený kontaktní formulář, jehož prostřednictvím spotřebitelé vyjádří svůj zájem o zaslání více informací (na rozdíl od registračního formuláře na *www.s-drazby.cz*). Není obvyklé, aby u inzerce ve formě kontaktního formuláře byla uváděna cena služby. Ani realitní inzerce obvykle neobsahuje cenu nemovitosti, natož výši provize makléře. Stěžovatelka tedy podle vlastního přesvědčení *„informaci o ceně svých služeb jinak vhodně zpřístupnila“*, a to *„prostřednictvím zřetelného prokliku na předmluvní informaci a smlouvu (nazvanou jako aukční podmínky), které byly umístěny na jejích internetových stránkách“*. *„Zpřístupnění cen prostřednictvím prokliku“* je přitom podle stěžovatelky nutné považovat za rovnocenné odeslání ceníku formou přílohy k e-mailu, v němž podnikatel spotřebiteli nabízí uzavření smlouvy. Stěžovatelka také trvala na svém názoru, že rozhodovací činnost civilních soudů, které v daných případech (za stejného skutkového stavu jako v aktuálně posuzovaném případě) prováděly výklad § 12 zákona o ochraně spotřebitele, jsou *„liberačním důvodem, který ji z odpovědnosti za přestupek zbavuje“*. Stěžovatelku *„nelze dle jejího názoru činit odpovědnou za to, že výklad totožného ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele ze strany orgánů státu řešících věc z hlediska veřejného práva je jiný než orgánů státu řešících věc z hlediska civilního práva“*. Zásada, že soukromé právo je nezávislé na veřejném právu, podle stěžovatelky platí pouze při aplikaci soukromého práva, a nikoliv v rámci správního trestání, kde se správní orgán musí řídit zásadami platnými v trestním právu.

[8] Podle stěžovatelky krajský soud také nesprávně vyložil podmínky stanovené § 1837 písm. a) občanského zákoníku. Není zřejmé, na jakém základě krajský soud dovodil, že *„zákon vyžaduje v daném případě vyšší kvalitu informace ze strany podnikatele a v čem má tato vyšší kvalita informace spočívat“*. Závěr krajského soudu, že spotřebitel neměl prostor takový souhlas udělit, je nesprávný. Registraci (vyžadující pozitivní kroky ze strany spotřebitele, tj. vyplnění registračních údajů a *„provedení registrace“*) lze podle stěžovatelky považovat za výslovný souhlas, *„neboť souhlasem se rozumí jakýkoliv svobodný, konkrétní, informovaný a jednoznačný projev vůle“*. Podle stěžovatelky je běžné, že spočívá-li služba v poskytnutí informace, tak se nečeká na uplynutí lhůty pro odstoupení od smlouvy, neboť spotřebitel má zájem tyto informace obdržet ihned, a to i s ohledem na jejich proměnlivost a skutečnost,

pokračování

že s odstupem 14 dnů by pro něj již mohly pozbýt na významu. Informace o tom, že spotřebitelé udělili *výslovný souhlas* ve smyslu § 1837 písm. a) občanského zákoníku, tudíž nebyla nepravdivá. Krajský soud také nesprávně uvedl, že žalovaný celý kontraktační proces důkladně zachytil v protokolu o kontrole, a není proto podstatné, že se žalovaný nezabýval kontraktací s jednotlivými spotřebiteli; protokol o kontrole totiž zachycuje pouze obecné zjištění ohledně smluvních dokumentů stěžovatelky na jejích webových stránkách, navíc z jiné doby než z doby skutečné registrace cca 11 spotřebitelů uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle stěžovatelky tedy absentují zjištění ohledně kontraktace se spotřebiteli, kterým byl zaslán e-mail, jímž stěžovatelka nárokovala zaplacení ceny za služby, a nebylo tudíž prokázáno, že tito *výslovný souhlas* neudělili.

[9] Stěžovatelka rovněž nesouhlasila, že jednání spočívající ve výše nastíněné prezentaci rozsudku po rozkliknutí odkazu v e-mailu, skrze který nárokovala zaplacení ceny za službu, bylo nekalou obchodní praktikou. Podle stěžovatelky nelze již z podstaty věci považovat obhajování práva na úhradu ceny za poskytnutou službu za nekalou obchodní praktiku. Krajský soud nesprávně vyložil skutkový stav, neboť stěžovatelka o uvedeném rozsudku spotřebitele toliko informovala. Argumentace soudními rozhodnutími je v případě vymáhání pohledávek běžnou a dovolenou praxí. I krajský soud na jednu stranu připustil, že podnikatelé mohou při hájení svých práv rozvíjet argumentaci obsaženou v soudních rozhodnutích, o kterých předpokládají, že svědčí v jejich prospěch; na druhou stranu však z napadeného rozsudku vyplývá, že jakékoli jednání směřující k vymožení pohledávky, v jehož rámci je odkazováno na judikaturu, je ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele zakázané.

[10] Stěžovatelka konečně namítla, že se v jejím případě jedná o porušení zákazu dvojího trestání, neboť za porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele (některé dílčí útoky) jí byla uložena pokuta již dřívějšími rozhodnutími žalované, a jedná se o pokračující přestupek (srov. odst. [5] tohoto rozsudku). Ohledně výše uložené pokuty pak krajský soud podle stěžovatelky nesprávně dovodil, že žalovaná v rámci úvahy o její výši nevybočila z mezí správního uvážení, ani jej nezneužila. Její majetkové poměry nebyly žalovanou ani krajským soudem zohledněny dostatečně detailně, přestože stěžovatelka namítala likvidační charakter pokuty. Nebyla hodnocena její schopnost hradit běžné provozní náklady, nýbrž pouze výše dosaženého zisku. Výše pokuty je podle stěžovatelky nepřiměřená a odporuje zásadě legitimního očekávání. Jednatel stěžovatelky doplnil svůj pohled na podstatu způsobu podnikání stěžovatelky a průběh interakcí se žalovanou poté, co započala s kontrolami. Postih vnímá jako důsledek měnících se doporučení a pokynů žalované, jež se stěžovatelka snažila respektovat, a žádá o moderaci sankce, která by to zohlednila. Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasila s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozsudku; všechny námitky vznesené v odvolání a zopakované v žalobě byly řádně vypořádány a závěry se opíraly o kontrolní zjištění. Právo odstoupit od smlouvy je jedno z nejsilnějších práv, která má spotřebitel uzavírající smlouvu distančním způsobem, proto zákonodárce implementující evropskou úpravu pro aplikaci výjimky z práva odstoupit od smlouvy podle § 1837 písm. a) občanského zákoníku stanovil podmínku *výslovného souhlasu*. Nepostačuje jakkoli získaný souhlas, jako tomu bylo v posuzovaném případě, kde byl souhlas zakomponován do

obsáhlého textu obchodních podmínek, které byly navíc zavádějícím způsobem nazvány „aukční podmínky“ (přestože spotřebitel se „do žádné aukce nehlásil, pouze chtěl poskytnout více informací o nabízené nemovitosti“), a jeho udělení bylo vyjádřeno pouhým „odkliknutím“ těchto podmínek. Jak ostatně uvádí Ústavní soud v judikatuře citované v napadeném rozsudku, obchodní podmínky nemají u spotřebitelských smluv sloužit ke vkládání jednání majících zásadní negativní dopad na uplatnění práv spotřebitele. Jde-li o námitku, že nebyl zkoumán kontraktační proces u spotřebitelů, kterým byla nepravdivá informace o nemožnosti odstoupit od smlouvy poskytnuta, žalovaná uvedla, že kontraktační proces využívaný stěžovatelkou byl dostatečně zmapován v rámci prováděných kontrol, přičemž se během správního řízení neobjevily žádné indicie, které by nasvědčovaly odlišností kontraktačního procesu u předmětných spotřebitelů. Ještě v žalobě stěžovatelka tvrdila, že souhlas spotřebitelé poskytovali odsouhlasením aukčních podmínek, přičemž značně obecně formulovanou námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu co do kontraktačního procesu s jednotlivými spotřebiteli stěžovatelka uplatnila nepřipustně až v replice ze dne 19. 8. 2022, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Pak opět v kasační stížnosti, ovšem bez uvedení, jak se kontraktační proces právě u 11 konkrétních spotřebitelů lišil od ostatních.

[12] Co se týče jednání v rozporu s odbornou péčí, krajský soud na str. 16 a 17 napadeného rozsudku výstižně shrnul, proč informace o zmíněném rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové tak, jak byla autoritativně prezentována, měla potenciál působit na spotřebitele (není na závadu, že se při tom ztotožnil s argumentací správního orgánu). Žalovaná odkázala na § 2 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele definující pojem *rozhodnutí ohledně koupě* a konstatovala, že stěžovatelka předmětnou prezentací uvedeného rozsudku, kterou nelze označit za pouhý „odkaz na judikaturu“, na spotřebitele „za pomoci autoritativní a značně zavádějící interpretace rozsudku okresního soudu vydaného navíc v jiné věci, za jiných skutkových okolností, tlačila, aby jí uhradil požadovanou cenu za službu, o které ona tvrdila, že mu poskytla, že si ji spotřebitel objednal, a nikterak se dále nebránil, nezkoumal, zda stěžovatelka je, či není v právu apod.“. Ve vztahu k porušení § 12 ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele žalovaná uvedla, že stěžovatelka měla povinnost seznámit spotřebitele s cenou služby před poptáním podrobnějších informací o nemovitosti uvedené v inzerátu, neboť právě v poskytnutí těchto informací služba spočívala. Účelem úpravy je, aby spotřebitel věděl, že vstupuje do jednání o zakoupení placené služby a jaká je cena, což však v posuzovaném případě nenastalo, neboť bylo třeba provést další úkony a rozkliknout odkaz. Podle žalované se nejedná o přežitou právní úpravu, kterou by v online prostředí nebylo možné aplikovat, jak tvrdí stěžovatelka; právní věta zmíněného rozsudku Městského soudu v Praze je zobecnitelná na všechny formy prodeje. K názoru stěžovatelky, že rozsudky soudů v soukromoprávních sporech se spotřebiteli jsou liberačním důvodem, žalovaná opáčila, že ne vždy soudy rozhodují ve prospěch stěžovatelky, zvláště pak nekončí-li spory vydáním platebního rozkazu, přičemž spotřebitelé v těchto sporech mohou namítat právě porušení zákona o ochraně spotřebitele. K námitce opakovaného trestání žalovaná uvedla, že ji stěžovatelka uplatnila poprvé až v kasační stížnosti a že řízení o dřívějších přestupcích bylo zahájeno již 28. 2. 2020, tedy před spácháním nyní posuzovaných přestupků, proto byly další dílčí útoky hodnoceny jako nový skutek. Žalovaná dodala, že byla vyhodnocena veškerá relevantní kritéria pro uložení sankce a že ta odpovídá rozsahu a závažnosti protiprávního jednání stěžovatelky. Z podkladů doložených stěžovatelkou a nejaktuálnějších dostupných evidencí nevyplývalo, že by výše uložené pokuty byla

pokračování

pro stěžovatelku likvidační; stěžovatelčin obrat i zisk se pohyboval v řádu milionů Kč. Žalovaná navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[14] Úvodem je třeba předeslat, že NSS se již zabýval kasační stížností stěžovatelky v obdobné věci a dne 1. 8. 2024 vydal rozsudek č. j. 1 As 78/2024–90, kterým byla její kasační stížnost zamítnuta. Argumentace stěžovatelky v tomto řízení je z velké části totožná. NSS se nyní nehodlá od závěrů prvního senátu odchýlit, tudíž z nich bude ve svém posouzení tam, kde odpověděl na právní otázky podstatné i pro právě řešenou věc, vycházet.

III.A K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku

[15] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] z důvodu, že krajský soud nedostatečně odůvodnil některé své závěry a také proto, že nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí.

[16] Z judikatury NSS vyplývá, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, či rovněž nálezy ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Uvedeným kritériím napadený rozsudek i jemu předcházející rozhodnutí žalované plně vyhovuje. Není vadou, jestliže se krajský soud ztotožní se závěry správních orgánů, pokud tento svůj závěr náležitě odůvodní; tak, jak tomu je v nyní souzené věci. Krajský soud se neomezil pouze na všeobecný souhlas s argumentací žalované, ale naopak se námitkami žalobkyně podrobně zabýval. Výše uvedené platí obdobně též pro rozsudek kasačního soudu. Pokud se NSS se závěry rozsudku krajského soudu ztotožní, není nutné tento velice obsáhlý a podrobně odůvodněný rozsudek krajského soudu parafrázovat „jinými slovy“.

[17] Napadený rozsudek kritéria přezkoumatelnosti splňuje, neboť se v něm krajský soud vypořádal se stěžejní žalobní argumentací a dostatečně vysvětlil, proč ji považoval za nedůvodnou. Soud jasně a srozumitelně odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a rovněž se neopomněl vypořádat s námitkami uplatněnými v žalobě (v rozsahu a míře konkrétnosti, v jaké byly uplatněny). Jedná se o srozumitelné a řádně odůvodněné rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, proč soud žalobu zamítl. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by NSS bránila závěry krajského soudu řádně přezkoumat. Taková situace v daném případě nenastala.

[18] Namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí se krajský soud podrobně věnoval v bodech 60–63 napadeného rozsudku. Zde zcela správně konstatoval, že námitka nepřezkoumatelnosti byla uplatněna toliko obecně a mísí se s polemikou s dílčími závěry

správních orgánů. Jediné konkrétnější tvrzení o chybějícím vypořádání námitky stěžovatelky žalovanou krajský soud náležitě vypořádal (bod 62). Kasační soud zároveň souhlasí s krajským soudem, že se správní orgány dostatečně vypořádaly i s jednotlivými důkazními návrhy žalobkyně.

III.B K obecným východiskům ochrany spotřebitele

[19] Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že spotřebitel se s ohledem na českou právní úpravu a právo EU považuje za smluvní stranu, která je zvláště chráněna (např. čl. 12 Smlouvy o fungování EU, směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží, směrnice Rady 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách apod.). Ochrana spotřebitele přitom spadá také mezi sdílené pravomoci Evropské unie (srov. čl. 4 SFEU), proto je nutno na věc nahlížet také pohledem unijního práva. Evropská unie v této souvislosti vydala několik směrnic dopadajících na ochranu spotřebitele, s posuzovanou věcí přitom úzce souvisí především výše uvedená směrnice Rady č. 93/13/EHS ze dne 5. 4. 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (která byla ke dni 13. 6. 2014 nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. 10. 2011 o právech spotřebitelů). K její interpretaci Soudní dvůr Evropské unie uvedl následující: „*Systém ochrany zavedený směrnicí vychází z myšlenky, že se spotřebitel nachází v nerovném postavení vůči prodávajícímu nebo poskytovateli, co se týče jak vyjednávací pravomoci, tak úrovně informovanosti, které jej vede k tomu, že přistoupí k podmínkám předem vyhotoveným prodávajícím nebo poskytovatelem, aniž by mohl ovlivnit jejich obsah (rozsudek ze dne 27. června 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Recueil, s. I-4941, bod 25). Takové nerovné postavení mezi spotřebitelem a prodávajícím nebo poskytovatelem může být narovnáno pouze pozitivním zásahem, vnějším ve vztahu k samotným smluvním stranám (výše uvedený rozsudek Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 27)*“ ((rozsudek ze dne 26. 10. 2006, věc C-168/05, body 25 a 26)).

[20] Samotným východiskem spotřebitelské ochrany je potom postulát, podle něhož se spotřebitel ocitá ve fakticky nerovném postavení s profesionálním dodavatelem, a to s ohledem na okolnosti, za nichž dochází ke kontraktaci, s ohledem na větší profesionální zkušenost prodávajícího, lepší znalost práva a snazší dostupnost právních služeb a konečně se zřetelem na možnost stanovovat smluvní podmínky jednostranně cestou formulářových smluv. Zákonodárce se proto pokusil vyrovnat tuto faktickou nerovnost cestou práva [srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 342/09 (N 144/53 SbNU 765)].

[21] V pozitivním právu se ochrana spotřebitele promítá například do podoby vyšší informační povinnosti dodavatele, do práva spotřebitele odstoupit od smlouvy, do podoby zákazu některých ujednání ve spotřebitelských smlouvách či do podoby příkazu v pochybnostech o významu spotřebitelských smluv vykládat je pro spotřebitele nejpriznivěji apod.

[22] Výše uvedená obecná východiska stěžovatelka ve své argumentaci zcela pomíjí, byť jsou pro nyní posuzovanou věc zásadní.

pokračování

III.C Ke způsobu poskytnutí informace o ceně služby

[23] V kasační stížnosti stěžovatelka rozporovala nesprávné právní posouzení způsobu poskytnutí informací o ceně služby.

[24] Podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele *je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.*

[25] Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách *je prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak.*

[26] Podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí přestupku tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 téhož zákona.

[27] Co se týče porušení povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, k věci samé kasační soud odkazuje na body 68 a následující napadeného rozsudku, kde krajský soud zcela v souladu s obsahem správního spisu popsal způsob, kdy a jak byla informace o ceně spotřebiteli sdělena (dostupná). Ostatně skutkové okolnosti nejsou mezi stranami sporné.

[28] V bodě 42 kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že se nejedná o registrační formulář, který je spotřebitelem vyplňován v rámci samotné registrace, nýbrž o „jakýsi předvyplněný kontaktní formulář“. Formální označení té či oné části procesu popsaného ve výroku napadených správních rozhodnutí však není rozhodující, tím je naopak samotná podstata, tj. celý proces od prvotního kontaktu stěžovatelky se spotřebitelem až po poskytnutí požadované informace, kde je tento proces zatížen registračním poplatkem ve výši 5.000 Kč, resp. 6.000 Kč.

[29] NSS souhlasí se závěry krajského soudu, že má-li prvotní inzerce žalobkyně za cíl poskytnutí služeb týkajících se inzerované nemovitosti, je na prvotní kontakt spotřebitele s takovým inzerátem třeba nahlížet jako na přistoupení k jednání o objednání zpoplatněné služby.

[30] Správní orgány a krajský soud správně uzavřely, že spotřebitel se na stránku www.s-drazby.cz dostává přes standardní inzerát na realitním serveru, aniž by byl předem informován o tom, že interakce s inzercí povede k objednání zpoplatněné služby. Cena služby nebyla uvedena v inzerátu ani v následné e-mailové komunikaci a spotřebitel se o zpoplatnění dozvěděl až na konci registračního formuláře po vyplnění všech kontaktních údajů, přičemž ani zde nebyla výslovně uvedena konečná cena; ta byla dostupná pouze po prokliku na další dokumenty. Tento proces je podle soudu vážným pochybením, neboť průměrný spotřebitel neočekává platbu za registraci bez předchozího upozornění. Nastavený proces neumožňuje spotřebiteli jasně pochopit, že vstupuje do jednání o placené službě, což nelze akceptovat z hlediska ochrany spotřebitele.

[31] Výše uvedený závěr soud řádně podložil též judikaturou správních soudů, mimo jiné rozsudkem NSS ze dne 20. 2. 2015, č. j. 7 As 152/2014-28, a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30. Stěžovatelka selektivně v kasační stížnosti napadá pouze rozsudek Městského soudu v Praze, kterému vytyká, že je zastaralý, překonaný a v podmínkách online prostředí nepoužitelný. Opak je však pravdou. Jakkoliv se odkazovaný rozsudek týkal prodeje zboží v obchodě, jeho obecné závěry lze plně vztáhnout i na nyní řešený případ. I přes jistá specifika online nakupování/poskytování služeb totiž neexistuje důvod, aby spotřebiteli byl v tomto případě poskytován nižší standard, resp. po prodejci vyžadována nižší míra informační povinnosti. Ostatně jak již bylo řečeno výše, krajský soud zcela přiléhavě odkázal též na rozsudek č. j. 7 As 152/2014-28, který se týká prodeje zboží na internetu a na rozsudek městského soudu výslovně odkazuje. Stejně tak činí i novější judikatura kasačního soudu (viz rozsudky ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 As 32/2018-31, a 9. 3. 2018, č. j. 7 As 32/2018-30, které se těchto obecných východisek rovněž dovolávají).

[32] I v nyní souzené věci proto lze plně využít předchozí judikaturu kasačního soudu, konkrétně lze vyjít ze závěru rozsudku č. j. 7 As 152/2014-28, dle kterého je ochrana spotřebiteli „*poskytována již v okamžiku jeho prvního kontaktu s nabídkou prodávajícího, neboť cena je výchozí a určující informací, jež dále determinuje postup spotřebitele při výběru zboží. Nelze tedy akceptovat stěžovatelovu argumentaci, že zájemci o koupi zboží jsou informováni o jeho skutečné ceně v průběhu objednáčského procesu dříve, než učiní závaznou objednávku. Spotřebitel má totiž právo být již od úvodní části webové prezentace seznámen se skutečnou, tj. konečnou cenou, kterou bude muset za nabízené zboží zaplatit, a nesmí být k zahájení objednáčského procesu lákán na základě ceny, za níž není možné zboží ve skutečnosti koupit. Stěžovateli v daném případě nic nebránilo, aby u předmětného nabízeného zboží uvedl již od počátku cenu, za kterou jej lze zakoupit, tj. včetně povinného příslušenství.*“

[33] V podmínkách nyní souzené věci analogicky platí, že již při prvotním kontaktu spotřebitel musí být řádně informován o skutečnosti, že poskytnutí informace (k čemuž jednotlivé kroky od vyplnění kontaktního formuláře až po registraci jednoznačně vedly – ostatně to je jediným obsahem poskytované služby) je zpoplatněno.

[34] Pokud jde o přirovnání stěžovatelky k činnosti realitních makléřů a informací o jejich provizi v prvotní nabídce, stěžovatelka opakovaně pomíjí, že ona sama nenabízí jednotlivé nemovitosti, ale pouze informace o nich, přičemž tuto službu poskytuje za úplatu, aniž by o tom však spotřebitele řádně informovala. Jednotliví realitní makléři pak naopak nabízejí samotnou nemovitost, přičemž informace o nich jsou poskytovány zdarma, pokud za úplatu, pak o této skutečnosti jsou spotřebitelé informováni v rámci sjednávání této placené služby.

[35] Stěžovatelka opakovaně obecně uvedla, že závěry krajského soudu považuje za nedostatečně odůvodněné, a tedy nepřezkoumatelné. Jak již však kasační soud uzavřel výše, závěry krajského soudu jsou řádně odůvodněné a plně přezkoumatelné.

[36] Stěžovatelka též nesouhlasí se závěrem krajského soudu v bodě 77 napadeného rozsudku, který jako irelevantní vyhodnotil odkazy žalobkyně na civilní rozsudky ve věcech zaplacení požadovaných registračních poplatků. Kasační soud s těmito závěry krajského

pokračování

soudu v zásadě souhlasí; civilní soudy totiž podrobně neposuzovaly otázku splnění/nesplnění veřejnoprávních povinností stěžovatelky (v rozsahu úvah a závěrů správních soudů, resp. žalované). Přiznání požadovaných částek civilními soudy tak v nyní souzené věci není nijak rozhodné (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. 28 Cdo 1709/2007, dle kterého „*Porušení veřejnoprávních předpisů je řešeno v nich uvedenými sankčními mechanismy,“* přičemž „*nelze bezdůvodně rozšiřovat důsledky porušení veřejnoprávního ustanovení i do soukromoprávní oblasti*“). To není v rozporu se zásadami správního trestání, potažmo trestního práva, na které stěžovatelka zcela obecně odkazuje.

III.D K nekalým obchodním praktikám v souvislosti s možností odstoupit od smlouvy

[37] Stěžovatelka považuje za nesprávný a ničím neodůvodněný také závěr krajského soudu, že se dopustila klamavého jednání a nekalé obchodní praktiky.

[38] Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, *je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.*

[39] Odbornou péčí se podle § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele rozumí *úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti, podstatným narušením ekonomického chování je pak podle § 2 odst. 1 písm. s) téhož zákona použití obchodní praktiky, která významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*

[40] Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele *nekalou obchodní praktikou se rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a 2 tohoto zákona.*

[41] Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele *užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.*

[42] Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele *se obchodní praktika považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*

[43] Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.*

[44] Podle § 1837 písm. a) občanského zákoníku *spotřebitel nemůže odstoupit od smlouvy o poskytování služeb, jestliže byly v plném rozsahu poskytnuty; v případě plnění za úplatu, pouze*

pokud započalo s předchozím výslovným souhlasem spotřebitele před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy a podnikatel před uzavřením smlouvy poučil spotřebitele, že poskytnutím plnění zaniká právo odstoupit od smlouvy (důraz dodán). Obdobně je formulován též článek 16 písm. a) směrnice o právech spotřebitelů.

[45] Nekalé obchodní praktiky v podobě klamavého konání se podle krajského soudu a žalované dopustila stěžovatelka tím, že v komunikaci se spotřebiteli uvedla, že „*Případné odstoupení od smlouvy by nemělo mít vliv, dle našeho názoru, na nárok na požadovaný poplatek, jelikož ve smluvní dokumentaci jste odsouhlasil jako klient skutečnost, že žádáte o zaslání dokumentů před uplynutím ochranné lhůty.*“ Podle žalované a soudu však spotřebitel neposkytl výslovný souhlas předpokládaný v § 1837 písm. a) občanského zákoníku. Souhlas byl uveden (předformulován) pouze v dokumentech Sdělení před uzavřením smlouvy a Smlouva o poskytnutí služeb v rámci exekuční dražby/v rámci insolvenčních nemovitostí. Mezi stranami přitom není sporu, že tyto dokumenty byly spotřebiteli přístupné před uzavřením smlouvy jako součást aukčních podmínek, které spotřebitel odsouhlasil „klikem“.

[46] Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na body 93 a následující napadeného rozsudku, kde se krajský soud detailně zabýval výkladem pojmu „výslovný souhlas“, a to i za použití Pokynů k výkladu a uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů (viz sdělení Komise – Pokyny k výkladu a uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů – Úřední věstník, C 525, 29. 12. 2021). S touto argumentací stěžovatelka toliko obecně nesouhlasí, považuje ji za nesprávnou, aniž by však na ni věcně reagovala. Jakkoliv odkazované výkladové pokyny nejsou právně závazné, není důvod je v nyní posuzované věci nevyužít. Nelze přitom pominout, že krajský soud odkázal též na související judikaturu Ústavního soudu a unijní judikaturu a logicky vysvětlil, proč je třeba „výslovný souhlas“ číst optikou požadavku na jeho určitou „vyšší kvalitu“, která však v nyní souzené věci nebyla splněna. Kasační soud tak považuje argumentaci krajského soudu i ve světle obecně formulované kasační námitky za zcela vyčerpávající a správnou, v podrobnostech na ni proto plně odkazuje.

[47] Ve stručnosti kasační soud toliko dodává, že již ze znění samotného § 1837 písm. a) občanského zákoníku výslovně vyplývá, že nestačí toliko „obecný“ souhlas spotřebitele, ale je přísně vyžadována jeho kvalifikovaná (resp. slovy krajského soudu „vyšší“) forma v podobě „výslovného souhlasu“. Argumentace stěžovatelky tuto skutečnost však zcela pomíjí. Jakkoliv i obchodní podmínky jsou bezpochyby součástí ujednání mezi ní a spotřebitelem, nelze v rámci „obecného“ souhlasu s nimi zahrnout i taková ujednání, jež vyžadují „výslovný souhlas“. Dle závěru Ústavního soudu, zcela přílehlavě citovaného též krajským soudem, platí, že „*obchodní podmínky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (...).*“ (viz náleze ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 3512/11). V této souvislosti nelze pominout, že § 1837 občanského zákoníku představuje (již dle svého nadpisu) výjimky z práva odstoupit od smlouvy. Ty je obecně třeba vykládat restriktivně (viz rozsudek

pokračování

Soudního dvora EU ze dne 13. 12. 2001, Georg Heininger a Helga Heininger proti Bayerische Hypo- und Vereinsbank AG, C-481/99, nebo obdobně náleží Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, N 172/24 SbNU 281).

[48] Nelze ani pominout, že současná podoba § 1837 odst. 1 písm. a) občanského zákoníku byla do právního řádu vnesena novelou č. 374/2022 Sb., kterou se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Důvodová zpráva pak k uvedenému ustanovení uvádí: „Výjimky z práva na odstoupení od smlouvy vyžadují několik zpřesnění, aby odpovídaly čl. 16 směrnice 2011/83; dále je třeba promítnout změny plynoucí z modernizační směrnice. Ustanovení vylučující právo spotřebitele na odstoupení od smlouvy je třeba formulovat zvlášť jasně a přesně, aby v praxi nedocházelo k jejich nepatřičnému rozšiřování.“

[49] Slovní spojení „výslovný souhlas“ přitom uvedená novela přinesla též do dalších ustanovení občanského zákoníku. Kupříkladu dle § 1861 odst. 4 platí, že odstavec 2 uvedeného ustanovení se nepoužije v případě, že prodávající kupujícího před uzavřením smlouvy zvlášť upozornil, že se některá vlastnost věci liší, a kupující s tím při uzavírání smlouvy výslovně souhlasil. Důvodová zpráva k tomu pak výslovně uvádí: „Strany si mohou ujednat, že věc výše vymezené obvyklé vlastnosti mít nebude. Proávající však musí před uzavřením smlouvy spotřebitele výslovně upozornit na tyto odchylky a ujednání musí být učiněno výslovně a zvlášť (tj. není kryta paušálním konsensem s všeobecnými obchodními podmínkami). V praxi je možné tento požadavek splnit aktivním zaškrtnutím příslušného políčka či podobnou funkcí (tj. nikoli v režimu opt-out).“

[50] I v nyní posuzované věci přitom platí, že ujednání o vzdání se práva na odstoupení od smlouvy musí být uvedeno „výslovně“, tj. zvlášť, nikoliv kryto paušálním konsensem s obchodními (zde „aukčními“) podmínkami.

[51] Lze proto uzavřít, že za výslovný souhlas spotřebitele dle § 1837 písm. a) občanského zákoníku nelze považovat „souhlas“ uvedený toliko ve Sdělení před uzavřením smlouvy a Smlouvě o poskytnutí služeb v rámci exekuční dražby/v rámci insolvenčních nemovitostí, přičemž tyto dokumenty byly „pouze“ součástí aukčních podmínek, které spotřebitel „klikem“ odsouhlasil. Informování spotřebitele za tohoto stavu o nemožnosti odstoupit od uzavřené smlouvy pak lze ve shodě s názorem krajského soudu a žalované považovat za klamání spotřebitele.

[52] Lze plně souhlasit s krajským soudem, že stěžovatelka se v tomto kroku dopustila klamavého opomenutí ve smyslu § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele; podle něj se za klamavé opomenutí považuje mimo jiné to, pokud prodávající zatají nebo poskytne nejasným, nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem podstatné informace, pokud to vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Takovou podstatnou informací je poté dle odst. 3 téhož ustanovení rovněž informace o právu na odstoupení od smlouvy nebo ukončení závazku a podmínky jejich uplatnění. K tomu soud pro úplnost dodává, že stěžovatelka přehlíží, že „rozhodnutím o koupi“ se nemyslí pouze rozhodnutí, zda výrobek koupit nebo nikoliv, ale dle § 2 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele se rozhodnutím ohledně koupě rozumí „rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek výrobek nebo službu koupí, zda za ně zaplatí najednou nebo

částečně, zda si je ponechá nebo neponechá nebo zda ve vztahu k nim uplatní právo vyplývající ze smlouvy, ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání.“ Přičemž poskytnutí nesprávné informace ve vztahu k uplatnění práva vyplývajícího ze smlouvy (zde odstoupení od smlouvy) je podstatou vytýkaného jednání.

[53] S ohledem na tento závěr je nedůvodná i navazující argumentace stěžovatelky, která vychází z nesprávného výkladu § 1837 občanského zákoníku, kterému však kasační soud nepřisvědčil. Ve zbytku proto soud odkazuje na body 101 a následující napadeného rozsudku, se kterými se plně ztotožňuje.

[54] Stěžovatelka v této souvislosti namítá též nesprávné zjištění skutkového stavu, k tomu však pouze obecně uvádí, že závěry žalovaného a krajského soudu nemají oporu v protokolu o kontrole a že soud se měl zabývat kontraktačním procesem u jednotlivých konkrétních spotřebitelů. Kasační soud však ani zde se stěžovatelkou nesouhlasí. Protokol o kontrole zcela koresponduje se skutkovými závěry žalované, potažmo krajského soudu; skutkový stav tedy byl zjištěn dostatečně (v podrobnostech viz strany 5-9 prvostupňového rozhodnutí). Pokud stěžovatelka namítá, že v nyní posuzované věci nebyl specificky zkoumán kontraktační proces u konkrétních spotřebitelů, pak k tomu lze uzavřít, že protokol o kontrole detailně popisuje schéma celého kontraktačního procesu, přičemž v nyní souzené věci není žádný důvod se domnívat, že uvedení spotřebitelé postupovali jinak, resp. že v jejich případě byly internetové stránky a kontraktační schéma odlišné. To ostatně netvrdí ani samotná stěžovatelka, která žádnou jinou skutkovou verzi nepředložila a námitku uplatnila toliko obecně. Soud ji proto hodnotí jako účelovou a nedůvodnou. Výhrady směřující k nutnosti podrobnějšího zkoumání uzavření smlouvy s každým jednotlivým spotřebitelem vznesla stěžovatelka po uplynutí žalobní lhůty (v replice ze dne 19. 8. 2022); v žalobě se této otázky dotkla jen obecně, na což krajský soud adekvátně reagoval v odstavci [105] napadeného rozsudku. Námitkou, že protokol o kontrole zachycuje pouze obecná zjištění, navíc z jiné doby než z doby skutečné registrace cca 11 konkrétních spotřebitelů, se NSS nezabýval pro její nepřípustnost, neboť nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, ačkoli tomu nic nebránilo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

III.E K nekalé obchodní praxi související s prezentací rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové

[55] Stěžovatelka podle krajského soudu i podle žalované nepostupovala s odbornou péčí, jelikož způsob, kterým prezentovala rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové, nelze považovat za poctivý a souladný se zásadou dobré víry. Stěžovatelka v komunikaci se spotřebiteli připojovala sdělení (viz. odst. [4] tohoto rozsudku), ze kterého je zřejmý záměr navodit u spotřebitele pocit, že i v jeho případě by okresní soud rozhodl tak, že je povinen registrační poplatek uhradit. Nejedná se proto o pouhou informaci o právním názoru soudu.

[56] Kasační soud předesílá, že související závěr krajského soudu je plně přezkoumatelný a řádně odůvodněný. V bodech 80 a následujících napadeného rozsudku, na něž NSS odkazuje, krajský soud bezezbytku vysvětluje, v čem spočívá podstata vytýkaného jednání, která z něj činí delikt. NSS s krajským soudem souhlasí, že stěžovatelka rámec prostého informování o judikatuře překročila a s důrazem na soudní autoritu a zvýraznění textu na

pokračování

spotřebitele působila tak, aby registrační poplatek uhradil, neboť v eventuálním soudním sporu by neuspěl, což lze hodnotit jako zavádějící a nepoctivé.

III.F K zákonnosti sankce

[57] Konečně stěžovatelka namítla nepřiměřenost uložené sankce, neboť je přesvědčena, že správní orgány, potažmo soud nesprávně zhodnotily její majetkovou situaci, zejména když namítala likvidační charakter pokuty.

[58] Otázce uložené sankce se krajský soud zcela vyčerpávajícím způsobem věnoval v bodech 106 až 117 napadeného rozsudku. Zde podrobně a správně shrnul jak judikaturní východiska vážící se k ukládání sankcí, tak provedl i podrobné vyhodnocení a aplikaci těchto závěrů v nyní posuzované věci. Kasační soud k tomu nemá (především ve vztahu k obecné a opakující se argumentaci stěžovatelky), co by vytknul nebo doplnil, a proto na tyto pasáže v podrobnostech odkazuje.

[59] Není pravda, že by krajský soud nepřezkoumatelně uvedl, proč je třeba cenu, kterou spotřebitelé za poskytnutí informací hradili, považovat z pohledu běžného spotřebitele za vysoký výdaj. Svou úvahu rozvedl v odstavci 110 napadeného rozsudku a opřel ji i o přílehlavou judikaturu. Adekvátnost ceny služby ve vztahu k protiplnění vůbec nehodnotil, ale stejně jako žalovaná na požadovanou částku vzhledem k překvapivosti pro spotřebitele, kteří o ceně nebyli náležitě informováni, nahlížel zkrátka jako na nezanedbatelný neočekávaný výdaj.

[60] Kasační námitky obsahují pouze zobecnění některých z mnoha žalobních argumentačních bodů k otázce zákonnosti uložené sankce. Na podrobné věcné závěry krajského soudu napadeného rozsudku nereagují žádnou konkrétní protiargumentací. Pouhý nesouhlas se závěry krajského soudu a žalované není způsobilý zpochybnit zákonnost posouzení provedeného krajským soudem.

[61] S okolnostmi, které provázely kontroly prováděné žalovanou, se krajský soud vypořádal v odst. 79 napadeného rozsudku tak, že odkázal na jiný svůj rozsudek (ze dne 30. 3. 2023, č. j. 31 A 26/2021-176), kde vyložil, proč nemohly vést k liberaci. S tam uvedenými závěry stěžovatelka konkrétně nepolemizuje, pouze opakuje, že žalovaná měla postupovat jinak a ona sama měla snahu jejím doporučením vyhovět.

[62] Námitka, že vytýkaná jednání nejsou přestupky, ztrácí ve světle výše uvedeného opodstatnění. Že se jednalo o pokračování v přestupku, a proto nebylo možné uložit úhrnnou pokutu, stěžovatelka v žalobě nenamítla, ačkoli jí v tom nic nebránilo. Takovou námitkou se Nejvyšší správní soud pro její nepřípustnost nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[63] Návrh na moderaci sankce stěžovatelka v žalobě nevznesla (ačkoli byla zastoupena advokátem, tj. právním profesionálem, u něhož se znalost procesních předpisů, zde § 78 odst. 2 s. ř. s., předpokládá; ostatně v obdobné věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 31 A 18/2023 takový návrh podala). Proto napadený rozsudek ani neobsahuje žádné úvahy o zjevně nepřiměřené výši uložené pokuty, která by mohla být důvodem pro její

snížení krajským soudem. Nejvyšší správní soud tedy nemá co přezkoumat a sám moderačním oprávněním nedisponuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[64] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[65] Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalované nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu